

[...Estíbaliz Espinosa... palabra ciencia canto](#)

✍ astronomía | literatura | ciencia | música

demolicións París

Publicado por [estíbaliz...espinosa río](#) 30 Maio 2011

Hand of life, NixenG

Algúns textos de *Manual da destrución*, [2008] de Samuel L. París. O resto [aquí](#) e máis, moitos máis no seu [blog](#), ou [blogue](#) ou [bloj](#).

O autor foi albiscado por [aquí](#). Tamén por [acolá](#), baixo a forma de krak krak [kraken](#).

Se son tan amables, esvaren.

Antropoloxía

o home vén do mono

o home vir
vén do mono

o galego vén do stereo
e en carnota
co dolby
semella que o son vén de todos
lados

a muller vir
vén da mona

e ben mona que es
porque saíches aos loureiro
e es de boa lactancia

a taxa europea e a miña lactancia autónoma

mamas libremente asociadas

a patria
será sempre matria
as tetas gordas como unha teta gorda

Sanidade

con gañas de poñer toda a carne
a galopín galopín
xeando o horario válido
non teño calefacción interna
non teño combustión interna
non teño motor de explosión

e múdalle o respiro
e rebéntate vida apagada
e cobras e pero meogo

cada hora
cada día
sexa o que sexa
sostén marrón
cor carne
cor de carne de muller maior
e o sintrom a cada paso
e os vellos ven

saber vivir

pero só lles ensinan a

saber morrer

e ela nada no mar
como unha caldeirada deconstruída de raia
sen meterse raias
gramos e tres miligramos

tres son multitude
onde caben dous caben tres
tres illos
tres illos sofás da apocalipse

o meu sangue xornal gratuíto
o teu sangue xornal gratuíto
xuntando para os teus gastiños

metinme tres gramos de gastiños
esta fin de semana
e a queixada quéixaseme
seme
seme
seme que me corrín agora
sintrom coágulo
sintrom vellos en colas
sintrom a-rre-de-mo-ca-ra-llo-co-no-vo-sen-tro
médico

aos poucos

aos vellos lonxe mellor

temos a todos os poetas
tomando sintrom
temos a un exército de poetas
pendientes das receitas
temos a un coito de poetas
coa vacina da gripe achís xesús
saúde

nada nada

aquí non se salva ninguén

sintrom coágulo
sintrom vellas cardadas
sintrom corazón expectantes

sintrom nin som

Asuntos exteriores

o allo comido
rebélase dende o estómago

na procura de novas
alianzas bélicas
recompón o seu estado optimista

europa e madrid
manteñen o seu réxime

animismo dixestivo!
que viva a folga emocional!
sentimentos á rúa en coitos!

as graxas afastadas
como símbolo de benvida
ao estado libre asociado da vitoria

rh dixectivo
rh light
rh ao espeto

condenando a fame
e comendo requente
coas mans limpas
de sangue galega

mentres se come non se fala
mentres se fode non se fela
mentres se pode non se come
e fodemos

gernika love parade
muiñeira sound machine
aizkolari bass boost
mystical old percebeiros

kokotxas ao leite da galiza insurxente
sen xente
que non mame do lado azul
da hespaña

hespaña

cueiro do sentimento

triste e ácida
e inexistente hespaña

12 – 07 / 1

negouse
de xeito reiterado
a falar con propiedade
por consideralo un roubo

06 – 08 / 4

aquí había unha poesía
pero xa non queda nada

hai que voltar aos clásicos!
ao mañá con perdóns!
hai que devolver sobre os clásicos!
nada máis que panchovillismo en coiros!

a ver se pensades que me faltan collóns
para violar
para voar
para paramilitar parálise que te criou
IMBÉCILES

teño unha adega no peito esquerdo
e no collón dereito téñote gardada

maniféstome
moita festa de cristo que te fixo fillos de puta
coma min quedan oito

caldeirada esta semana
caldeirada esta semana
caldeirada até a fin de semana
caldeirada pirolas me acerco a mi pipí y te digo al oído que
non quero nada de ti
non quero ser unha primeira persoa singular
gula pecado envexa morte moisés hebreos
PALESTINA VENCERÁ

bícaa con lingua
pero sen fígado e intenta
lucirte ao sol de maio que lindo é maio
e ela é o que agardabamos da vida
ti eu e vinte coma nós

2

Xa estaba no meu cuarto. Sabíao porque, a escuras, o piloto vermello da televisión semellaba danzar para min.

Creo que era xullo.

Lembraba neses momentos que ese domingo tería que ir onda meus pais por non sei qué hostias.

Acendín a cadea.

Soaba algún disco bo de Metallica.

Tentei liar un peta. Non fun quen.

Espertei cun papel pegado a un peito e cos pelos do bandullo entrelazados e namorados do tabaco.

9

Vida e morte.

Todo o que non é vida debe ser morte.

Pero entre vida e morte ten que haber un estado de transición. Non concibo que un segundo despois de estar vivo eu non sexa nada.

É máis. Penso que a morte é un estado.

E que cando eu inda non estaba vivo, todo aquilo, era morte.

Se antes de nacer eu non era e ao morrer non serei, pode que fale do mesmo.

É máis, penso que existe algo que non é vida ou morte.

E non falo de deuses, nin almas. Nin falo de reencarnación, nin caralladas de tipo hippiescas.

Falo de min sen estar vivo, sen estar morto, sen estar a cabalo entre vida e morte.
Eu máis alá da vida e da morte.

15

Quizais continúes a te preguntar cál é motivo de todo isto. Ao mellor téntalo.
Porque es boa xente e pensas que isto irá cara algún sitio. Unha finalidade razoábel.
Todas as películas tiñan un fin.
E a miña vida, a miña historia, non ten fin.
Isto só son pasos.
Non hai camiño. Non teño saída. A meta arde no teu entendemento.
O máis lindo da vida quizais non sexa unha historia, quizais non teña estrutura.

Festival Quantum of Solace. Escenario do Lago Constanza

Sobre todo isto, algunhas consideracións:

I

Nacer cun nome literario. Supoño que logo non é fácil. Hai que estar á altura da estirpe. Da eufonía do sangue.

[iso agora: nesta nosa época de culto aos nomes. Hai menos de 100 anos a xente toda chamaba María e Manolo. E tan contentos no seu seren ninguén]

Martín Códax, Rosalía, Cunqueiro, Pessoa, Ana Román, Lispector, Woolf, Rilke, Dono, Beckett, Medel, Oroza, Platón, Hierro, Aleixandre, Wordsworth [!!], Poe, Monzó, Vila-Matas, Anxos Sumai, Doris Tembrás, Alice Munro, Queizán, Ferrín, Luna Miguel, Catulo, Baudelaire... Todos estes tipos teñen en común que cargaron [ou cargan] [ou levitan] con nomes reverberantes, que case remachan de antemán unha obra, sódana con grampas ao cerebro. Un poeta como Hierro vai precedido pola contundencia. Non pode logo defraudarnos con versos visguentos, un Hierro. Non pode.

Lin o nome de Samuel L. París por vez primeira n' *A Regueifa Plataforma*. Ninguén chamado así podía permitirse o luxo de escribir algo mediocre. E sei que este argumento é lamacente: tampouco obra ningunha pode sosterse no eufónico nome dun autor. Hai autores brillantes

con nomes anodinos. Os nomes non din nada. Unha obra en definitiva cristaliza con algo invisible, o **talento**, que non ten nada que ver co esperable.

II

Un **Manual da destrución** non necesita **compás**. Para qué. Hai aí para perderse. O que cómpre é, xusto, perderse. Un compás non vale para nada. Para levar o compás, para iso si. Para levar o com pás.

Manual da destrución é un libro. Non manual polo de agora, senón virtual: só pode tocarse cos ollos a través da descarga libre dende [A Requeifa Plataforma](#), que nos fixo tanto ben. É un *manual* pouco manoseado aínda por mans humanas, pero si por mans de humanoide, que son mans sobre pantallas táctiles, ratos e cousaspoloestilo. Mais a cousa non é tanto o Manual senón a **destrución**.

Hai aquí para perderse nela.

Destrución do discurso a través da palabra. Destrución do que-se-espera-que-diga. Destrución da terra tópica. Destrución da forma poética con obuses de retranca, de tenro cinismo. Enredadeiras de palabras, moitas. Xenreira [galega], sexo, xogo, arrase e sementeira. Volver libro un urro animal ou as disquisicións coa nosa materia gris leva unha de lava, unha de cráteres de impacto que andamos por aí coas mans incandescentes logo de pensalo. Imos por aí adiante como carne hormonada.

Unha cita de M. A. Bakunin arrebola a primeira pedra do libro: *A paixão pola destruição é uma paixão criativa*.

O autor, nunha entrada do seu blog, tira a pedrada de gracia: *A paixón pola destrución é a ÚNICA paixón creativa*.

Máis nada. Xa me contarán.